

ναχή ζου (ἐπὶ ὀκνηρῶν, οἱ ὅποιοι καὶ τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἀναμένουν παρ' ἄλλων) Πελοπν. (Μάν.) 3) Οὐδ. οὐσ., τὸ σμερδάκι Πελοπν. (Τρίπ.): Ἐπολέμησε νὰ βολὰ μὲ τ' ἀπομόναχο καὶ εἶχε νυχτὲς ἀπὸ τὸ ἀπομόναχο.

ἀπομονή ἡ, ἑνιαχ.

Τὸ φυτὸν ἀθάνατος 1, ὁ ἰδ. Βλέπε ὑπομονή.

ἀπομόνωνω τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομονώνω.

Ἀπομόνωσις, μεταβολὴ πολλαπλοῦ τινος εἰς ἀπλοῦν, οἷον κλωστής κττ.

ἀπομονώνω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπομονῶ.

1) Μεταβάλλω πολλαπλοῦν τι εἰς ἀπλοῦν, οἷον κλωστήν κττ. Πόντ. (Τραπ.): Ἀπομονώνω τὸ δοκινὴν - τὸ πουμπάκ' (βαμβακερὴν κλωστήν). 2) Κάμνω τινὰ ὥστε νὰ μείνῃ μόνος, ἀποκλείω τὴν μετ' ἄλλων ἐπικοινωνίαν λόγ. κοιν.: Τοὺς πιάνουν καὶ τοὺς ἀπομονώνουν. Ἀπομονώθη'ς τὴ φυλακὴ - 'ς τὸ λεπροκομεῖο.

ἀπομόρδια ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μόρδια, παρ' ὃ καὶ μόρδια.

Ἡ καθ' ὕπνον διαταραχὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ ἐκδηλουμένη διὰ τρομακτικῶν ὀνείρων. Συνών. βραχνᾶς, ἐφιάλτης.

ἀπομορφίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπομορφίζομαι Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δμορφίζω.

Μέσ. γίνομαι πολὺ εὐμορφος, ὁραῖος: Ἄσμ.

Στὴν κάμαρα τῇ τὰ μ'πασε κ' ἔκατσε κ' ἐστολίστη κ' ἡ Λένη ποῦ τὸν ὁμορφη, τότες ἀπομορφίστη.

ἀπομορφώνομαι ἀμάρτ. Ἰουμουρφώνομαι Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπομορφοῦμαι.

Μεταβάλλομαι κατὰ τὸ πρόσωπον. Συνών. παραμορφώνομαι (ἰδ. παραμορφώνω).

ἀπομουγγίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπομουγγίζομαι Ἰκαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουγγίζω.

Μέσ. ἐπὶ βοός, μυκῶμαι: Αἴνιγμ.

Ἐνας βοὺς ἀπεμουγγίστη | καὶ 'ς τοὺς οὐρανοὺς ἀκούστη κ' οἱ ἀγγέλοι του τ' ἀκούσαν | κ' οἱ καταραμένοι σκοῦσαν (κώδων ἐκκλησίας).

ἀπομουδιάζω σύννηθ. ἀπομωδῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουδιάζω, παρ' ὃ καὶ μωδῶ.

1) Μουδιάζω ἐντελῶς σύννηθ.: Ἡμουνα μουδιασμένος, τώρα ἀπομούδιασα. 2) Ἀποβάλλω τὴν αἰμωδίαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) Συνών. ξεμουδιάζω.

ἀπομούδιασμα τό, ἀμάρτ. ἀπομώδᾶγμα Πόντ. (Σάντ.) ἀπομώδασμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουδιάζω.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς αἰμωδίας. Συνών. ξεμούδιασμα.

ἀπομουρά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουρίζω.

Προσβολὴ κατὰ πρόσωπον ἰσχυρά: Ἡκαμέ μου μὲν ἀπομουρά ποῦ δὲν ἤφερα νὰ βρῶ τὴ δόρτα νὰ πορίσω. Συνών. ἀπομούρισμα, καταμουρά.

ἀπομουρδαρίζω ἀμάρτ. ἀπομουρταρίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουρδαρίζω.

Ἀπαλλάσσω τι τοῦ μιάσματος, καθαρίζω.

ἀπομουρδαρίζω τό, ἀμάρτ. ἀπομουρταρίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουρδαρίζω.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ μιάσματος, καθαρισμός.

ἀπομουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Προσβάλλω κατὰ πρόσωπον ἰσχυρῶς: Μὴ δὲ ἀπομουρίζης τὸ κακορρίζικο, γιατί παραπονᾶται. Ἐπομούρισε δὲ τὴν ἄξονδὴ κ' ἐμίσειε. Συνών. καταμουρίζω, κουτσομουρίζω.

ἀπομούρισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουρίζω.

Ἀπομουρά, ὁ ἰδ.

ἀπομουρλαίνω σύννηθ. ἀπομουρλαίνου βόρ. ἰδιῶμ. Ἰουμουρλαίνω ἑνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουρλαίνω.

Καθιστῶ τινα τελείως μωρόν: Τὸν ἀπομούριανε ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο. Ἦτανε μουρλός, τώρα μὲ ὅσα τρανᾶ θ' ἀπομουρλαθῇ. Συνών. ἀποκουζουλαίνω, ἀπολωλαίνω 1, ἀπολωλώνω 1, ἀποτρελλαίνω.

ἀπομούρωμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουρώνω.

Ἡ μετὰ τινος ἀναιδεΐας τόλμη, ἀποτόλμησις: Καλὸ εἶ' γαί τ' ἀπομούρωμα.

ἀπομουρώνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

1) Πράττω τι ἀναιδῶς πως, ἀποτολμῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐπομούρωσα κ' ἤδηκα μέσα, μὰ πετάξασί μ' ὄξω. Ἀπομούρωσε, πάαινε ζήτηξέ τῇ τα. Συνών. ἀποδιαντρέπω 1. 2) Τρώγω ἀπλήστως οἶονεὶ μὴ προσέχων εἰς ἄλλο τι Κρήτ.: Ἀπομούρωσεν 'ς τὸ φαγτὸ καὶ δὲ δορεῖ ν' ἀποστομωθῇ. 3) Εἶμαι προσηλωμένος εἰς τι Κρήτ.

Μετοχ. ἀπομουρωμένος = ὁ ὑποστάς ἐπίπληξιν, κατησχυμμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀπομουρωμένο τὸν ἔχουνε καὶ δὲ μιλεῖ.

ἀπομουσκεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουσκεύω.

Μουσκεύω ἐντελῶς, καθίσταμαι διάβροχος: Ἐτρεξες πολὺ κ' ἐπομούσκεψες (δηλ. ἐκ τοῦ ἰδρωτός).

ἀπομούσουρο τό, ἀμάρτ. Ἰουμούσ-σουρο Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

1) Ἡ διὰ μορφασμῶν τοῦ προσώπου ἐκδηλουμένη δυσχέρεια ἢ ἀποδοκιμασία, μορφασμός: Κάμνει του τὸ Ἰουμούσ-σουρόν του πῶς 'ἐν τοῦ ἐτῶρασεν. Ἐν πάω ἔσ-σω τους νὰ θωρῶ τὰ Ἰουμούσ-σουρα τοῦ κόσμου. 2) Πληθ., σπερμολογίαι, παρατηρήσεις εἰς τὸν ἀλλότριον βίον: Ἐγὼν Ἰουμούσ-σουρα τοῦ κόσμου - τῆς γειτονίᾳς 'ἐν ἀκούω.

ἀπομούστωμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομουστῶνω.

Τέλος τοῦ τρυγητοῦ καὶ τῆς πατήσεως τῶν σταφυλῶν.

ἀπομουστῶνω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μούστος.

Τελειώνω τὸν τρυγητὸν καὶ τὴν πάτησιν τῶν σταφυλῶν.

ἀπομουτσουνιάζω Κρήτ. (Κασιδ.) Ἰουμουτσουνιάζω Κρήτ. (Κασιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μουτσουνιάζω.

Ἐκδηλῶ τὴν δυσαρέσκειάν μου καὶ τὴν ὀργήν μου διὰ μορφασμοῦ, διὰ τοῦ προσώπου ἐν γένει: Ἐμαλώσα

